

ÅKARKÄRRA, f. 1. Kärra, som åkare be-
gagnar till körslor.

ÅKARLÖN, f. 5. eller

ÅKARPENNINGAR, m. 2. pl. Betalning till
åkare för körning eller körsla.

ÅKARTAXA, f. 1. Taxa, hvarestefter åkare äga
att rätta sig i och för betalningen, när de tillitas
för körslor eller åkning.

ÅKDON, n. 5. Körredskap, isynn. för åk-
ning.

ÅKER, å'k'r, m. 2. pl. åkrar. (af isl. *Aka*,
köra) 1) (utan plur.) Odlad jord, som brukas för
sådesodling. *Skifta å. och ång. Säden står
ännu på å-n. Köra å-n ell. köra i å-n. Kör-
sel i å-n. Arbeta på å-n. Lägga till å.,
uppbuka (ångsjord o. s. v.) till åker. (Fig. fam.)
Det är min (hans &c.) å. och ång.* det är min
födkrok, det jag lefver af. — 2) Viss afskild del
eller lott af sådan jord. *Plöja, besä en å.* Råg-,
Korn-, Hveteåker, o. s. v. — 3) Se *Åkerteg*.

ÅKERARF, m. sing. Se *Rödarfve*.

ÅKERBINDA, f. 1. Ört med hvita eller röda
klocklika blommor och lång slingrande stjelk, ett
allmänt ogräs på åkrar. *Convolvulus arvensis*.
Kallas äfv. Snarbinda eller Snarbindel.

ÅKERBLOMMA, f. 1. Blomma, som växer
på åkrar.

ÅKERBRUK, n. 5. 1) Jordens bearbetning
och beredning för sådesodling, m. m. *Idka å.
Lefva, nära sig af å.* — 2) Den jord, som någon
brukar för sådesodling. *Hans å. är litet. Sitta
med stort å.* — *Ss. Å-sidkande, -smetod,
-sredskap.*

ÅKERBRUKARE, m. 5. En, som idkar åker-
bruk. *En god å.,* som väl förstår sig på åker-
bruk.

ÅKERBÄR, n. 5. Bär af hallonarten *Rubus
arcticus*, som triffves blott högt upp i norden eller
i alptrakter.

ÅKERBÖNA, f. 1. *Å-bönor*, ett slags bönor,
äfv. kallade Välska Bönor, med flera artföränd-
ringar. *Vicia Faba*.

ÅKERFÄLT, n. 5. Större jordrymd, upptagen
till åker.

ÅKERHVEN, m. sing. Örten *Agrostis spica
venti*.

ÅKERHÖNA, f. 1. Hona af åkerhöns.

ÅKERHÖNS, n. 5. Benämning på Rapphöns,
i norra delarna af Sverige. Äfv. d. s. s. Brock-
fågel. — *Ss. Åkerhönstupp*.

ÅKERJORD, f. sing. 1) Jord, som brukas
eller är tjenlig att brukas till sådesodling. — 2)
Den öfra, brukade jorden i åker.

ÅKERKLÄTT, m. sing. Ört med purpurröda
blommor, allmän ibland råg. *Agrostemma Githago*.

ÅKERKNARR, m. 2. Se *Kornknarr*.

ÅKERKÅL, m. sing. Ört af Kålsläktet, med
gula blommor, bland säd. *Brassica campestris*.

ÅKERKÅPA, f. 1. Örten *Aphanes arvensis*.

ÅKERLAG, m. 2: *A-ar* (*Leges agrariæ*) kal-
lades de lagförslag i det forna Rom, som inne-
höllo, att den genom eröfning af staden förvärf-
vade åkerjord ej skulle upplåtas åt patricier till
förpaktning, utan fördelas ibland de fria ple-
bejerna. *Flera å-ar föreslogos på olika tider.*

ÅKERLAPP, m. 2. (fam.) Helt liten åker.

ÅKERLEJA, f. 1. Se *Achleja*.

ÅKERLERA, f. 1. Lerjord i åker.

ÅKERLEVKOJA, f. 1. En art Levkoja med
gula blommor. *Cheiranthus erysimoides*.

ÅKERLINS, m. 3. En art Lins, hvafs från
kallas Linser. *Ervum Lens*.

ÅKERLOMME, m. 2. pl. — *lommar*. Örten
Thlaspi Bursa pastoris.

ÅKERMAN, m. 5. pl. — *mån*. Se *Jordbru-
kare*. Ordet nyttjas endast i poesi och den högre
stilen.

ÅKERMARK, f. 5. Mark, upptagen till åker
eller dertill tjenlig.

ÅKERMOLLA, f. 1. En art Molla. *Atriplex
patula*.

ÅKERMYNTA, f. 1. Örten *Melissa Calaminta*.

ÅKERMÖNJA, f. 1. Ört med brandgula, väl-
luktande blommor. *Agrimonia Eupatoria*.

ÅKERRAST, m. 3. Ört med blå blommor,
på åkrar, bland säd. *Lycopsis arvensis*.

ÅKERREDSKAP, n. o. m. 3. o. 5. 1) Red-
skap, som begagnas vid åkerbruk. — 2) (i sing.
m. kollektivt) Samteliga sådana redskap vid en
jordegendom, på ett hemman.

ÅKERREN, å'k'r-rén, f. 2. Gräsbeväxt kant
kring en åker (bem. 5).

ÅKERROFVA, f. 1. Se *Gottlandsrofva* och
Rofva.

ÅKERROSOR, f. 1. pl. Se *Blåklint*.

ÅKERRYM, m. sing. Ört med gula blommor,
på åkrar. *Erysimum cheiranthoides*.

ÅKERRÅTTA, f. 1. En art af Råttsläktet,
rostbrun med ett svart streck längsät ryggen; 3½
tum lång. *Mus agrarius*.

ÅKERRÄTTIKA, f. 1. Se *Kramprättika*.

ÅKERSENAP, m. 3. Senapsart med gula blom-
mor, bland kornsäde. *Sinapis arvensis*.

ÅKERSKATT, m. 5. *Boskapspenningar* och
å. kallades fordom, hvad numera endast kallas
Boskapspenningar.

ÅKERSKIFTE, n. 4. Viss lott, skifte af åker.
Se äfv. *Tegskifte*.

ÅKERSKILNAD, m. 3. Skiljegräns emellan
åkrar, som tillhöra olika personer.

ÅKERSKÄRA, f. 1. 1) (ört) Se *Åkertistel*. —
2) (fågel) Se *Kornknarr*.

ÅKERSNIGEL, m. 2. pl. — *sniglar*. En art
Snigel, hvit och tumslång, som ofta gör mycken
skada på kåplantor, rågbrodd, m. m. *Limax
agrestis*.

ÅKERSORK, m. 2. Djur af Gnagarne och
Lemmelsläktet; grå eller rödgrå på ryggen; 3½
tum lång; gräver sig jordhålor med tre utgångar.
Hypodæus arvalis.

ÅKERSPERGEL, å'k'r-spå'rj'l, m. sing. Ört,
hvafs frön begagnas till nödröd. *Spergula ar-
vensis*.

ÅKERSPÖKE, n. 4. Fågelskrämma, uppsatt
på en åker.

ÅKERSTYCKE, n. 4. Se *Åkerteg*.

ÅKERSUGA, f. 1. Se *Sugor*.

ÅKERSYRA, f. 1. Syra i åkerjord. Jfr. *Syra*,
bem. 3.

ÅKERTEG, m. 2. Litet för sig afskildt åker-
stycke.

ÅKERTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Tistel-
art i åkrar, med röda blommor i vippa. *Carduus
arvensis*.

ÅKERTÄPPA, f. 1. Liten kringstängd åker.
ÅKERVALLMO, m. sing. En art vallmo i
åkrar, med röda blommor. *Papaver Argemone*.

ÅKERVINDA, f. 1. Se *Åkerbinda*.

ÅKERVÄDD, f. 3. En ört, vanlig på åker-
renar, med stora rödblå blommor. *Scabiosa ar-
vensis*.

ÅKERÄRT, f. 5. *Å-er* kallas den allmänaste
ärtsorten, som säs på åker. *Pisum sativum*.

ÅKETHOR, å'ketór, nom. prop. m. (nord. myt.)